

Stodoláčik

Internetový časopis MŠ Š. Furdeka

Školský rok 2018/19

J A R - L E T O

Jarná lúka farebná

... húsenička nezbedná...

Rozvážne a pomaličky,

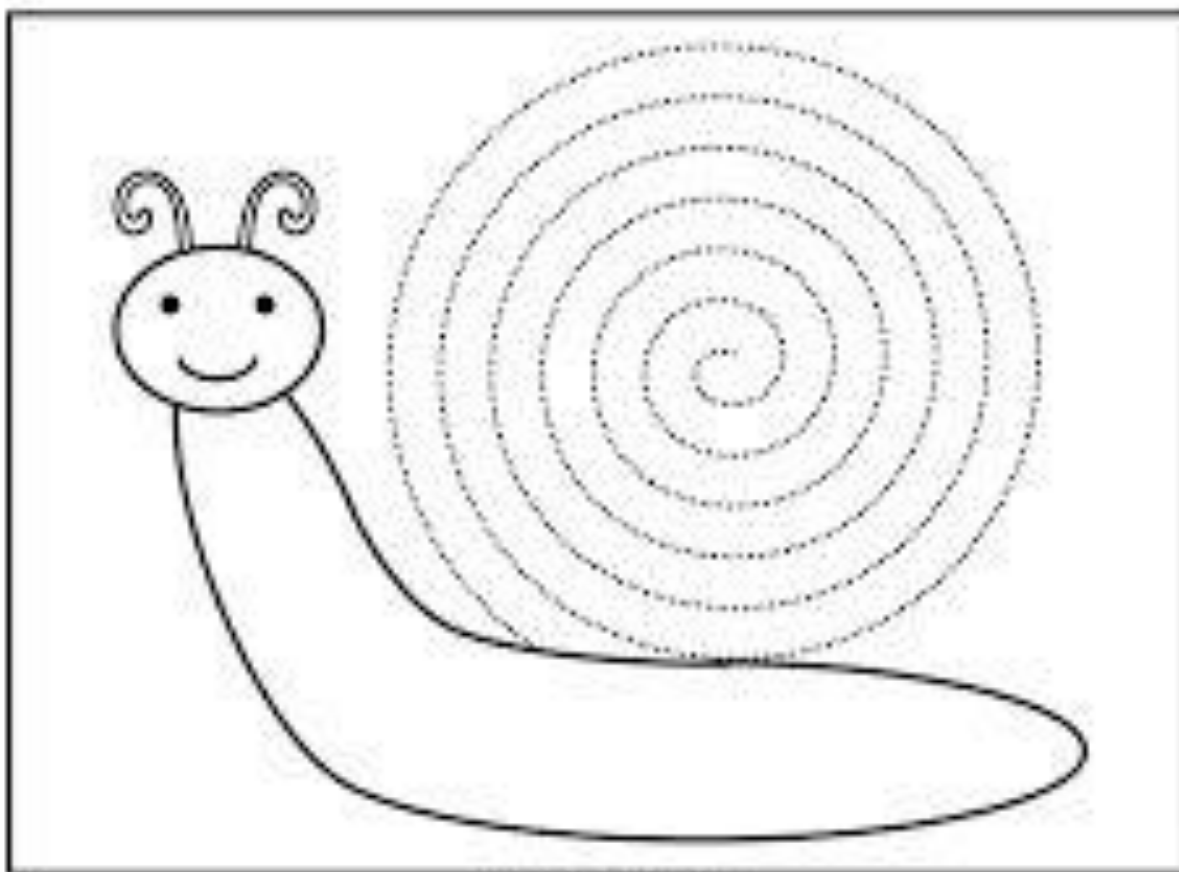
skryla sa nám do trávičky.

Dúhovými farbami posiatá je tráva.

...na tie kvety krásne, motýľ krídlom máva...

Učíme sa kresliť....

precvič si pršteky a vyzdob slimáčika.... použi všetky farby ktoré máš ... ved' je JAR !!!

© Pasmataboiz

Slimák, slimák vystrč rožky, dám ti masla na parôžky.

A keď nevystrčíš, podpálím ti dom...a ty zhoríš v ňom !

.... nevystrčil malé rožky, nechcel maslo na parôžky...

... nepodpálil som mu dom, a on nevyhorel v ňom...

...nemohol som inak.... bol to KRÁSNY SLIMÁK

A kým ty budeš kresliť, mamička alebo ocko ti môžu čítať....

...a bude to rozprávočka ...

O hnedej Čarbičke

Zo zeme trčala drobná stonka rastlinky. Nie a nie narásť. Slniečko sa na ňu štrbilo, ale jeho lúče boli prislabé. Aj mraky na oblohe sa zrazili, aby sa z nich pustil dážď a pokropil rastlinku, no nič nepomáhalo. Jedného dňa sa pri nej pristavila farbička Čarbička.

„Aj by som ťa nafarbila“ prihovorila sa jej „ale zdá sa, že je priskoro.“

„Nikdy nevyrastiem“ nariekala stonka.

Začula ju dážďovka : „Neboj sa , narastieš. Ja ti pomôžem !“

„Ty? Ved' nemáš oči, uši , či nohy...“ čudovala sa rastlinka.

„Ja ti viem korene zafarbiť na hnedo“, povedala Čarbička, „ale to, čo dokáže dážďovka, to nezvládnem. Skús jej veriť!“

Dážďovka sa pustila do práce. V hnedej hline hĺbila chodbičky do samého večera. Križovali sa jedna cez druhú, až si zem s ul'ahčením vzdychla. V noci z nej dážďovka vyliezla. Našla zoschnutý list a odtiahla ho do jednej z chodbičiek. V bezpečí si na ňom pochutila. Výlučky potom vylačila na povrch zeme.

Malé kôpky trusu a prevzdušnená zem malej stonke pomohli.

Rástla, rástla a vyrástla do výšky a krásy. Rozvinuli sa jej lístočky a o niečo neskôr zakvitli púčiky.

Doširoka, dod'aleka rozvoniavali kvietky rastlinky, až sa šťastím celá zachvela.

„Ďakujem ti, dážďovka!“ volala.

„Mne ned'akuj, ale úrodnej zemi“, dodala dážďovka a ukrila sa v hnej hline, kde bude híbit' nové hnej chodbičky. Rastlinka sa otočila k farbičke Čarbičke. Tá jej ešte o odtieň prifarbila zem na hnejú a veselo jej zamávala.

A po rozprávočke si precvič jazýček ty a nauč sa riekanku

**Včera ráno lienka vstala,
po lúke si polietala.**

Pošepkala včeličke: prečo sme tak maličké?

Čo sa asi za tým skrýva?

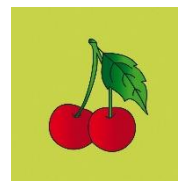
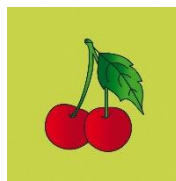
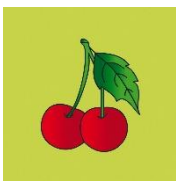
Dobrého vždy málo býva.

Čerešničky, čerešničky,

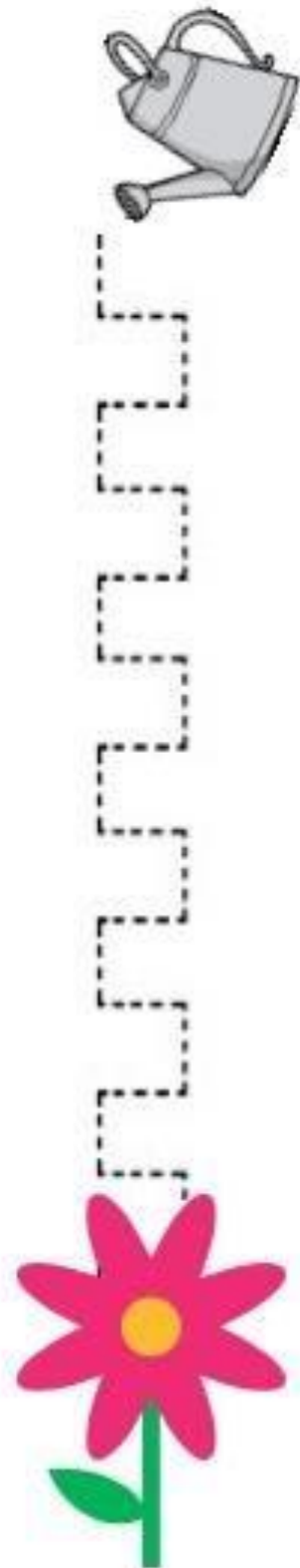
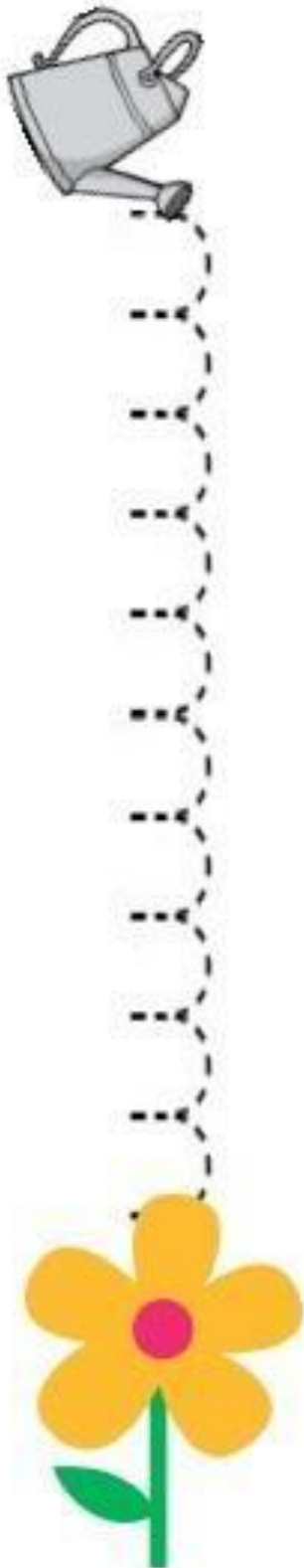
tie ja veľmi rada mám

Do košíčka prúteného,

pekne si ich ukladám.

No a v záhradke narástli aj tieto krásne kvety. Rastlinky potrebujú nielen úrodnú zem, ale aj dostatok vlahy. Polej ich ...

... niečo o zvieratkách

Obláčiky na lúke

Už si videl na nebičku krásne obláčiky, ktoré ti pripomínali barančky? A naopak, barančky na pastvine, ktoré ti pripomínali obláčiky? Ovečky sú skrátka nádherné.

Patria medzi hospodárske zvieratká. Chováme ich najmä na mäsko a mliečko, z ktorého sa vyrába vynikajúci ovčí syr. No získaame z ich aj vlnu, kožu, rohovinu a ovčí hnoj.

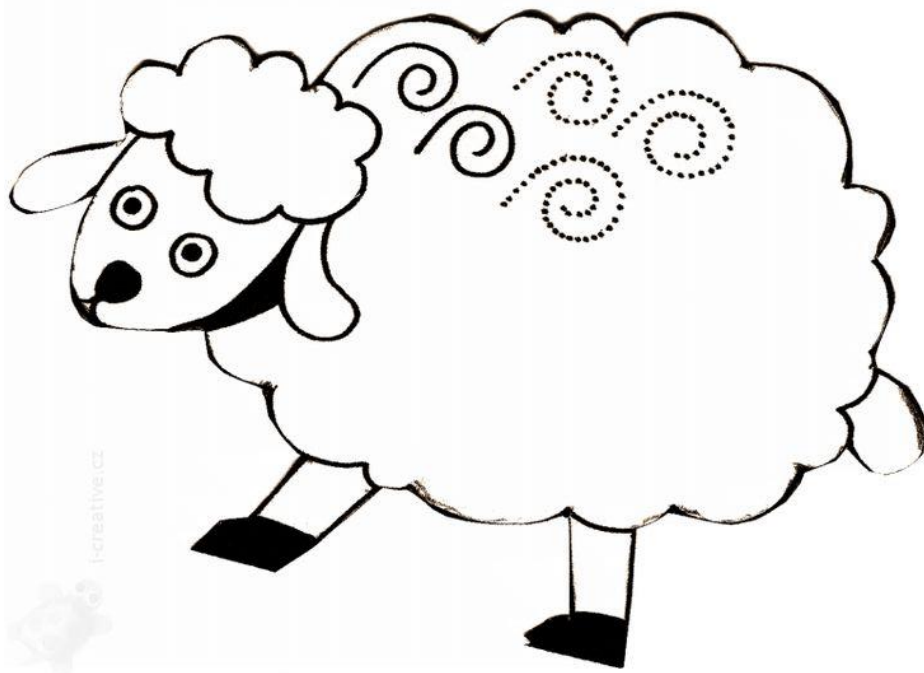
Najlepšie sa cítia na pasienkoch a lúkach, kde bývajú v košiaroch.

V zime sú schované v maštal'kách, ktoré sa volajú ovčiarne.

Mamička ovečka sa volá ovca, ocko, ktorý má rohy, baran. Mlád'atko je jahňa. Ovečky veľa prežúvajú, a preto im hovoríme prež'vavce.

Pochutnávajú si na trávičke, d'atelinke, bylinkách a aj sene.

Najradšej žijú v stáde. Keď sa mamičke ovečke narodí malé jahniatko, začne ho olizovať...niekedy aj celú hodinu. Za tento čas ho spozná, vďaka čomu ho nájde medzi ostatnými jahniatkami.

Mamičke...

Krásny mesiac ajajaj,

všetkým mamám patrí máj.

Ďakujem ti, moja mama,

že na svete nie som sama.

Srdiečko ti svoje dám,

d'akujem, že nie som sám.

Ďakujeme, že t'a máme,

darček ti dnes k sviatku dáme.

Naším darom mamička, je táto krátka básnička.

A teraz potrebujeme otecka ...aby ti pomohol vyrobiť tento krásny

tanierik pre mamičku. Určite ju poteší

Potrebujeme:

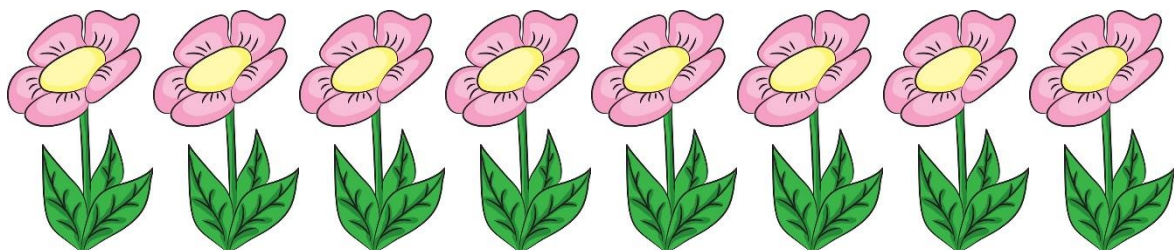
- veľký papierový tanier
- červeno-bielu stužku – 50 cm
- červený papier , biely papier
- kružidlo
- lepidlo
- dierovačku
- . nožnice

Poprosíme otecka, aby nakreslil na biely papier kruh vo veľkosti vnútorného priemeru tanierika.

Nakreslite si na červený papier srdiečka rôznych veľkostí a opatrne ich vystrihnite. Nalep ich na biely kruh.

Papierový tanier v rovnakých vzdialenostiach po obvode predierajte. Vlepte do stredu biely kruh so srdiečkami. Po obvode vovlečte stužku a zaviažte mašličku.

Pridajte božtek na líčko a mamička Vás oboch vystíska

TRPEZLIVOSŤ

Jednou z významných rodičovských aj učiteľských vlastností ovplyvňujúcich výsledky výchovy a vzdelávania dieťaťa je trpezlivosť. Z rovnakej skupiny je i vytrvalosť a dôslednosť. Zodpovednosť týchto dôležitých dospelých za to, že naučia dieťa konkrétnym zručnostiam, vlastne ani iný prístup nedovoľuje.

Nehovoríme preto: „On sa to stále nevie naučiť“, ale „My ho to stále nie sme schopní naučiť.“

Vedomosti a zručnosti podstatné pre život učíme dieťa tak dlho, až ho to naučíme. Niekedy sa mu podarí zvládnuť niečo hneď na prvý raz a od tej chvíle mu to ide stále. Väčšinou však musíme absolvovať mnoho opakovaní, neúspešných pokusov, prekonávať odpor dieťaťa, povzbudzovať ho, aby nerezignovalo, chváliť a odmeňovať i za malé pokroky, poskytovať faktickú pomoc, lákať na radostnú budúcnosť...

Rozhodne však v tejto chvíli nepomáhajú slová „už by mal“... Existujú síce jednotlivé skúsenosti rodičov, podľa ktorých dramatický jednorázový nátlak z ich strany alebo izolovaný silný citový zážitok dovedli dieťa k trvalému osvojeniu vedomosti, či zručnosti...ale nejde o riešenie systematicky využiteľné. Riziko neúspechu je tu príliš veľké. Podobne funguje prístup: „hod'te ho do vody.“ Ten naozaj v niektorých prípadoch zapôsobí týchlo a účinne, inokedy však zostane bez výsledku, v nemalých prípadoch má aj fatálne negatívne následky. Niekedy sa s nimi „postihnutý“ jedinec v danej oblasti neúspešne vyrovnáva po celý život. Vzhľadom k tomu, že nedokážeme predpovedať, ktorá varianta nastane u konkrétneho dieťaťa v konkrétnej situácii, ide o veľmi riskantný a nebezpečný výchovný postup.

Pozitívne očakávania

Samotná trpezlivosť však môže byť nedostatočná, preto je treba ju dopĺňať na strane dospelých vytrvalosťou, dôslednosťou a láskavým nátlakom. Pre morálnu podporu rodičov i dieťaťa je dobré si všimáť

Ľudí okolo seba, ktorí dokázali prekonať závažné handicapy práve trpezlivosťou, usilovnou snahou, vytrvalosťou a nesmiernym úsilím. Keď už má dieťa za sebo aspoň malý kúsok zieta, nezabúdajme mu pripomínať, čo všetko sa už naučilo! Neni márne spomenúť si koľko úsilia nás samých stálo ich naučiť i malú zručnosť.

Samozrejmosťou je i trvalá viera dospelých v úspech vlastného pôsobenia i v schopnostiach dieťaťa, (pozitívne očakávanie – Pygmalion efekt), ktoré idú s trpezlivosťou ruka v ruku. Pritom viac zdôrazňujeme usilovnú prácu, prekonávanie prekážok, ako vrodené schopnosti a talent. Utváranie charakteristík človeka totiž prebieha celý život a väčšinou vyžaduje permanentné úsilie – vo veku detskom majú plnú zodpovednosť dospelí, postupne preberá aktivitu samo dieťa a v dospelosti je už všetko len na ňom a jeho úsilí.

Výsledky sa niekedy dostavia za veľmi dlhú dobu (samozrejme, niekedy nie až za tak dlho) , až je človeku ľúto, že to nezvládol skôr.

Dieťa potrebuje byť tiež trpezlivé, ale netrpezlivý dospelý ho trpezlivosti nenaučí. Veľa problémov tak pri výchove vzniká úplne zbytočne, len preto, že my dospelí sme nedostatočne trpezliví. Pritom sami zo svojej skúsenosti veľmi dobre vieme, ako ľahko začneme zmätkovať, kaziť, používať silné slová, nič nechápeme, dokonca sa uzavrieme do seba, keď nás pri práci niekto znervózňuje, alebo „povzbudzuje“ úplne nefunkčnými poznámkami typu „ rob, rob, prepánajána.“, keď nám stojí za chrbtom a pozerá sa nám na ruky.

Nikto učený z neba nespadol

Viacmenej po samotnom dieťati trpezlivosť vyžadujeme, pretože aspoň v tej chvíli chápeme, že zručnosť, ktorú sme my zvládli na odpovedajúcu úroveň za dlhú dobu, nemôže dieťa vládnuť za pár minút. Lenže zatiaľ, čo sme si mi museli už kadečo prejsť sami, dieťaťu chceme cestu uľahčiť, aby to nemuselo všetko prejsť samo. Takže mu pomáhame, radíme, ponúkame správne riešenia. Keď to po pár opakovaní nejde dieťaťu podľa našich predstáv, dokonca si chce dieťa robiť po svojom a úplne zle, tak trpezlivosť strácame a začneme hľadať dôvody, kde je chyba, alebo rezignujeme. Netrpezlivosť by v žiadnom prípade nemala vylývať ani z toho, že sme to dieťaťu už stokrát povedali a ono to aj tak robí inak. Podstatný je výsledok nášho výchovného pôsobenia a nie vloženie

čas a energia. Ak dieťa doteraz niečo nezvládlo, musíme sa snažiť ďalej.

Za našou netrpezlivosťou stojí aj určité „teoretické“ chápanie dieťaťa. U miminka rozumieme tomu, že nevie skoro nič, je absolútne netrpezlivé, že chce všetko hneď a vieme, že samo sa to nenaučí. Prijímame teda zodpovednosť za jeho učenie. Vo chvíli, keď sa rozhodneme, že dieťa je už veľké, čo môže byť aj v dvoch rokoch veku, zmeníme výrazne svoj prístup . Niekedy sme presvedčení, že dieťa to snád' robí naschvál, keď sa mu opakovane nedarí zvládnuť jednoduchú činnosť. Netrpezlivosť pri učení dieťaťa rozhodne nie je osobnostnou vlastnosťou dospelého, ako rodičia občas hovoria, ale práve odraz konkrétneho prístupu a špecifického chápania dieťaťa. Asi je v pozadí pohľad na dieťa ako na malého dospelého, rodič chápe, že všetko trvá dlhšie, ale potom by to malo fungovať tak, ako u ideálneho dospelého.

S trpezlivosťou musí ruka v ruke kráčať vytrvalosť (urputnosť), s ktorou ideme za konkrétnym výchovným cieľom. Mala by byť sprevádzaná i vcítením sa a láskavosťou.

Phdr. Václav Mertin

(preložené z českého textu, Informatorium 8/2014)

**Prajeme krásne a slnečné leto,
veľa krásnych chvíľ s vašimi maličkými**

